

Matúzné

VISSZHANG - LI. évfolyam 46. szám, 2007. november 16.

Matúz Józsefné halálhíre alkalmából az MTV olyan közleményt adott ki - idézi Széky János az ÉS múlt heti számában -, miszerint az elhunyt "véleményét csaknem minden őt követő vezető kikérte".

Nos, én a szerencse fia voltam: Matúzné közvetlen utóda (munkakönyv szerint 1985. december elsejétől, gyakorlatilag 1986. január 1-jétől). Köszönöm a "csaknem"-et. Ez vélhetően rám vonatkozik. Én tudniillik soha nem éreztem úgy, hogy rászorulnék Rózsika tanácsaira, véleményére. Nota bene: ezt ő se erőltette, annál jobb ízlése volt. Egy szó, annyi sok se hagyta el a száját 1986-tól, amikor a Híradóban - vélem én ma - sok minden az általa követett gyakorlat revíziójának számított. És ennek aligha örült.

Amit akartam, megtudtam tőle 1985 nyara és tele között. Sokszor beszélgettünk. Búcsúzásként megszállta az őszinteség. Olyan "jellemrajzokat" adott nekem, amelyek jobbára hajmeresztőek voltak. Kiderült, hogy a kedvenceit - akiket ilyeneknek gondoltunk - nem sokra tartja. (Kivétel talán: Vajek Jutka.) Utáltjaival szemben legföljebb óvatosságot javasolt. (Tisztelem a személyiségi jogokat: soha nem fogom senkinek elmondani, hogyan vélekedett róla valójában Matúzné.) Egészeben véve meghökkentően szép emléket őrzök róla: úgy és olyan modorban nyilatkozott nekem, mint Déry Befejezetlen mondatában a nagymama a családtagjairól. Remekül ismerte az embereket. Én meg remekül szórakoztam. És - nem először - nyugtázni vagyok kénytelen: olyan mechanizmust, csapatot hagyott hátra/rám, amely tőlem, az új főszerkesztőtől teljesen függetlenül, működőképes volt. Olajozottan az. Értelmes, odaadó, olykor gyalázatos javadalmazása dacára is: önfeláldozóan hősies.

A "vezércsere" után többet nem találkoztunk. Kicsit meglepett ugyan, hogy ő, a tényleg hithű vagy magát olyannak mondó kommunista (egy megyei párttitkár felesége) az engem felváltó politikai és televíziós rezsimben elfogadja a neki felkínált munkát (és Moldoványival évekig gyárt híradó-összeállításokat az emigrációs magyarságnak), de hát legyen ez az én bajom.

Aczél Endre